

BARCELONA 1978-92

Cànon i anticànon

19.09. – 15.11.2024

Mayoral reuneix obres de 13 artistes representatius del període comprès entre 1978 i 1992 a la ciutat de Barcelona per exemplificar la dualitat entre el ressorgiment de la pintura i l'escultura i, d'altra banda, l'art més transgressor, vinculat a la *performance* i la cultura *underground*.

Després de la llarga dictadura franquista, la Barcelona dels anys 80 va viure una dècada d'eufòria en plena transició. La nominació de la ciutat als Jocs Olímpics de 1992 va suposar una forta expansió i internacionalització. El relat hegemònic, però, estava carregat de matisos i visions complementàries. El descobriment de la SIDA, els estralls de l'heroïna, els atemptats o l'emigració van marcar fortament aquests anys, uns anys de retorn a l'ordre, de repressió i alhora de reivindicació i lluita social.

En aquest context, l'exposició que presentem exemplifica un dels aspectes de la postmodernitat amb la mirada centrada en la ciutat de Barcelona i el període de 1978 a 1992. Tal com comenta Vicenç Altaió en l'assaig comisarial de la mostra: «en els anys vuitanta naixia un nou cicle, reconegut amb el nom genèric de postmodernitat, en el qual les obres amb futur canònic, aplaudides per la crítica més oficial i exhibides per institucions i museus de nova planta, i les obres procedents de circuits alternatius, fora del mercat, es retroalimentaven en confrontació i exhibició». Així doncs, artistes com Ferran García Sevilla, Miquel Barceló, Jaume Plensa, Francesca Llopis, Perejaume, Tom Carr, Josep Uclés o Ramiro Fernández van estar pre-

sents en les principals exposicions institucionals de l'època, com ara «Bèstia!» (Palau Marc, 1984) o «Extra!» (Palau Robert, 1987), en mostres i certàmens internacionals com ara «Seny i rauxa» (Centre d'Art Pompidou, 1978) o la Documenta 7 (Kassel, 1982), entre d'altres. Alhora, artistes com José Pérez Ocaña —a qui recentment vam dedicar una monogràfica—, Marcel·lí Antúnez, Joan Gelabert, Ramon Puiggené o Martina Pla ens parlen de relats alternatius, de la contracultura. Juntament amb altres noms van donar visibilitat al món de la *performance*, la fotografia, el còmic, etc.

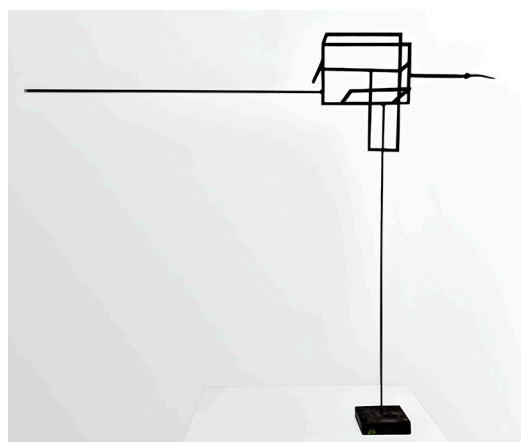
Tot plegat, una pluralitat de tendències simultànies en una Barcelona que va tenir una rica vida cultural i artística. La cultura va ser utilitzada com un element de promoció, com un acte festiu i de celebració, i es va impulsar l'art i la creació contemporània.¹

Una acurada selecció de documentació amb catàlegs d'exposicions programades tant a galeries com a centres institucionals de la ciutat, juntament amb exemplars de revistes, complementa la mostra.

¹ Grandas, Teresa. «Gelatina dura. Historias escamoteadas de los 80». Barcelona: MACBA (11/ 2016 – 3/2017), p. 31 [cat. exp.]

Joan Gelabert [Dalí Júnior]
Triptic de Barcelona (visió remota) (1981)
Tècnica mixta sobre fusta
140 x 60 cm (laterals), 150 x 100 cm (central)

Jaume Plensa
Petit ocell (1981)
Ferro
67 x 78.5 x 23.5 cm